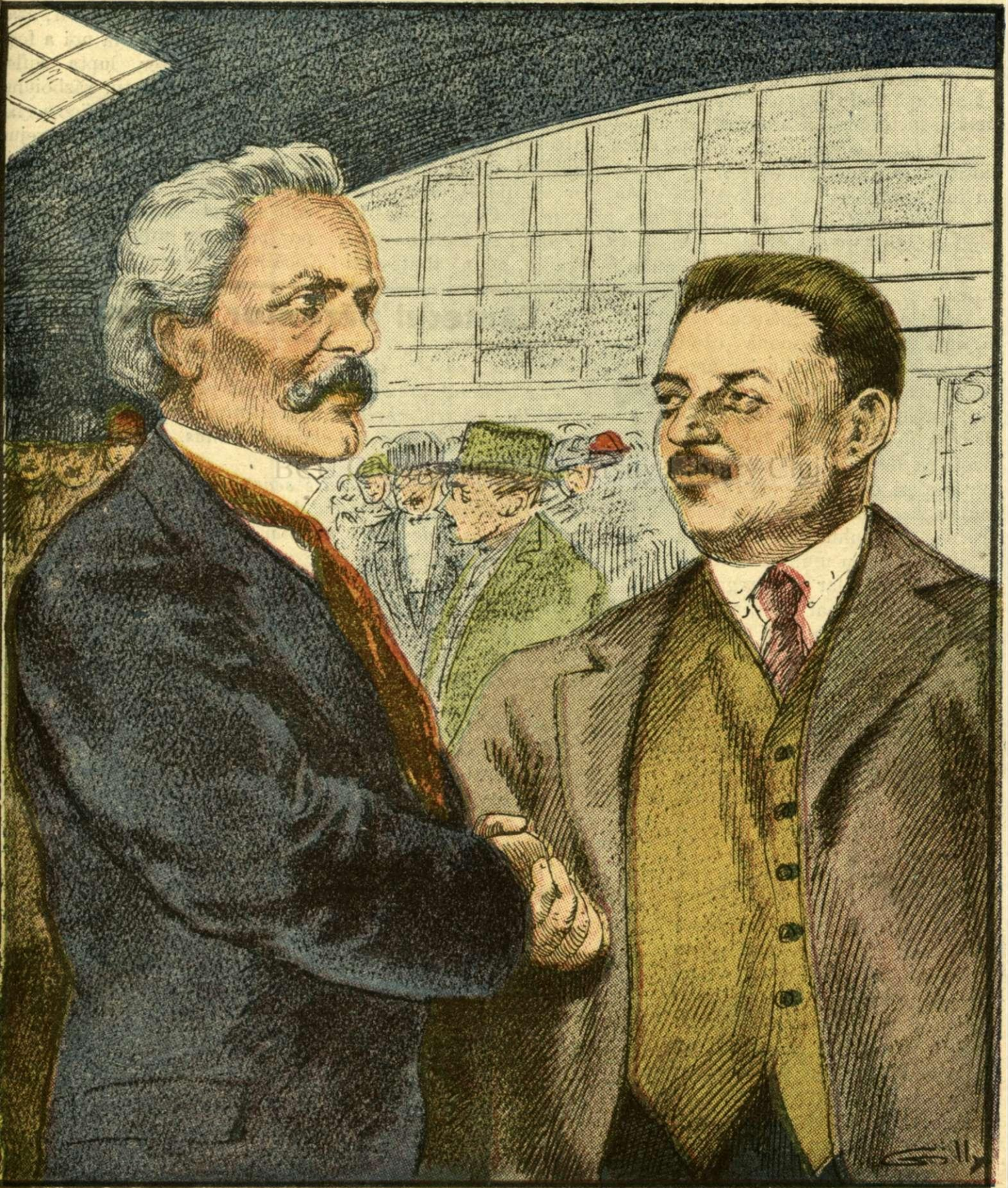

UNIVERSUL LITERAR

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 100 lei. În străinătate pe un an 200 lei.

Făuritorii păcei europene

D. Herriot primul ministru francez strângând mâna lui Ramsay Mac Donald, șeful guvernului englez în gara Victoria de Londra

Pagini contimporane**Romain Rolland și războiul european**

I

Când s'a deslănțuit uraganul din 1914, intelectualii de pretutindeni s'au alăturat lui. Toate ideile umanitariste, toate crezurile filosofice s'au spulberat. Se spunea numai atât; „războiul e o stare aparte în dezvoltarea socială și în timpul lui e de drept a nu se ține seamă de nici unul din idealurile mai înaintate. Puțin interesează dacă am fost filozof spiritualist până în 1914, pentru că de aci înainte alte îndemnuri mi se statornicesc în suflet“.

Astfel a raționat întreaga elită intelectuală germană când s'a supus orbește ordinelor neomenesți ale Imperialismului prusac; iar în Franța, socialiști ca Charles Péguy mor în lupte, filozofi ca Bergson și sceptici-umanitariști ca Anatole France tămâiază cu artă și cugetul lor ororile războiului. E drept că aceștia regretau multe din măcelul deslănțuit, dar nu regretau totul. Ci, chiar mai mult, se așezau în slujba războiului și îmboldeau compatrioții întru însușirea lor.

Un singur mare scriitor a făcut excepție și acela va sta ca o mândrie în istoria Europei; în sfârșit unul, care s'a ridicat „Deasupra învâlmășelii“! Înfrățirea tuturor prin cuget și simțimânte, a rămas aceleași și în besna ce se așternuse peste restul omenirii. Când a trebuit să fie înarmat, autorul clasicului „Jean Cristophe“, cu inima îndurerată de acest gest, s'a refugiat în Elveția. Și deacolo a așteptat cu încredere și cu lacrimi, pacea. Activitatea însă nu și-a întrerupt-o și, în afară de romanul „Pierre et Luce“, a publicat o serie de articole în universala „Revue de Genève“.

Și erau acele articole o mustrire adusă intelectualilor euro-

peni, căci întrânsele se vedeau compromisurile în cari se afundaseră și absurditățile ce încercau a le apăra cu rațiunea... „Revue de Genève“ mergea în Germania, în care avusese odată adepți și prieteni, și ajungia și în Franța unde i se interzisese lui Rolland orice publicație și orice articol de ziar sau de revistă. Trei ani acesta n'a vorbit cititorilor săi decât prin paginile „Revue de Genève“-ei. Iar în 1919, când i se îngăduie venirea în Franța, adună toate arti-

II

Că Romain Rolland a fost și este un idealist, un visător ce năzuește a îmbuna lumea prin idee, aceasta e știut lucru; ceea ce nu s'a știut însă la noi a fost tăria de caracter, lupta sufletească dela începutul războiului între crezul său filozofico-social și realitatea brutală dimprejur și mai ales consecvența vieții sale-sufletești. Nu numai că n'a voit să lupte împotriva unui popor pe care-l ura, dar a știut încă să-i vorbească cu blândete

Cântecul părerilor de rău

*Prietenă, eu știu de ce m'ai părăsit,
Mi-e drumul greu și-un nesfârșit popas:
Și din argintul cheltuit doar pentru tine
Cu plânsetele vremii i-am mai rămas...*

*Te văd trecând în fiecare seară
— O umbră pe sub cerul întornat:
Te uiți așa, de parcă nu mai cunoaște
Și ca și cum, de-un veac m'ai îngropat!*

*Știu bine unde'te duci și unde stai
Și pentru cine treci pe la fereastră;
Cum știi și tu, că' n strat s'au ofilit
Și rozele și floarea cea albastră!*

*Și-acum tăcerile s'aștern ca niște dungi
Mai plânse de cât plânsetele mele;
De mult n'am mai văzut zâmbiri de curcubeu,
Nici săgetări căzute dintre stele!*

*Mă cat pe drum, și nu mă mai găsesc,
Alături înstrăinat pășesc prin viață:
Duc noaptea'n gând și-n suflet și-n simțiri,
Și nu știu de-o mai fi vre-o dimineață...*

*Dar... ce-ți mai spun, ce nu-ți și-ar folosi
Când zarea dinspre răsărit te încinge;
Cu'n brâu de-argint, cu margini de sefir
Cu ciucuri vechi și'ngreunați de sânge...*

*Când ai prieteni neștiuți la număr
Și la urechi porți cei mai scumpei cercei;
Când peste sânii, duci șiruri de mărgele
Din plânsetul și din arginții mei...*

Puntea vieții

Puntea vieții este o frumoasă și luminoasă alegorie. Toți trecem pe puntea înaltă deasupra abisului tainic... Incepând dru-

borâm cu cârjele și rezemați de toiagul bătrâneții.

Tabloul lui Bauerfeind, cunoscutul pictor german, ne arată acest pod alegoric în trăsături puternice impresioniste.

Tablou de pictorul german Bauerfeind

mul nostru ne urcăm până la culmea acestui pod și apoi o coborâm: succesul, bucuria, fericire repede ne ridică până la această culme. Dar uneori drumul a fost lung și greu și-l co-

Pictorul dinadins îndepărtează din tabloul său tipurile reale, pentru ca în icoanele alegorice să apară mai luminoase din maniera într'adins neglijată a lucrării.

D.

se surpă mulțmi în morminte. Ceace încearcă să știe Rolland e numai dacă conștiințele foștilor luptători umanitariști, au rămas aceleași.

(Va urma)

Mircea Eliade

Din observațiile și cogitațiile altora

Epitaf:

Sub peatra aceasta odihnește răposatul X singurul loc pe care l'a dobândit neplergând după el.

Susceptibilitate:

Desgustul pe care-l simți în-

potriva unor oameni se resfrânge și asupra lucrurilor care le au aparținut; același lucru îl simți și față de unele femei când știi cui au aparținut.

Bunătate:

E mult mai ușor să fii bun pentru toți de cât pentru unul singur.

Oamenii:

Practica vieții ne învață să privim la oameni nu așa cum sunt, ci așa cum ei par că sunt.

Insultă bănuită:

Când numești pe cine-va porc se pune întrebarea nu insultă cu aceasta pe porc.

asa cum a vorbit și poporului său.

Căci Romain Rolland rațional astfel: războiul nu este o fatalitate (scuza oamenilor fără voință) ci fructul slăbiciunii popoarelor și stupidității lor. El are o cauză bine determinată; să zic bestialitatea care se re-deșteaptă? nu, aceasta nu e o cauză ci numai un efect, o latură reprezentativă a psihologiei masei, o furte ancestrală care se reînsofletește numai la scânteia sângelui. Cauza adevărată nu se află între popoare; popoarele nu se urăsc decât după declararea războiului, și pe acestea le asmut cei câțiva conducători. Și iarăși, șefii statelor mici, sfioase și civilizate, nu vor ataca decât rareori. Cauza războiului e deci pe deoparte *Imperialismul german*, pe de alta *Tarismul musulman*. Două forțe oarbe cari tind să contonească totul sub negura lor. Interesele acestor două absurdități, complicate bineînțeles de alte „pretexte” mai mărunte, au iscat uraganul. Ele sunt cele două vrășmașe ale civilizației și ale lumii

III

Războaiele vor putea fi peste puțin timp imposibile. De ce? Pentru că se va găsi în fiecare țară un grup puternic de intelectuali cari vor înăbuși orice dorință de escaladare a granițelor. Și dacă nici o țară nu atacă, e dela sine înțeles că nici-una nu va trebui să se apere. Pentru aceasta e nevoie însă de o elită intelectuală cu rădăcini în toate clasele sociale, pentru că — cum am spus — popoarele nu se urăsc între ele.

Și dacă masele vor fi educate, bineînțeles că și încercările de excitare brutală ale conducătorilor vor rămâne zadarnice. Iar războiul dus numai de șefi, e încă un lucru pe care mulți ar dori să-l vadă...

Toate acestea însă nu acum. Acum se desfundă pământul și

Inger sau animal?

Pascal a spus: Omul nu e nici inger nici animal; dar nu reese uneori că acela care vrea să apară ca inger deseori se apropie de animal.

Viață modernă:

Viața modernă este o luptă, o învălmășeală. Dorința de a te ridica pe umerii altora exclude orice bună cuviință.

Ziua perdută:

Chamfort a spus: „cea mai perdută zi din viața noastră este ziua în care n'am răs”.

Acțiunile femeilor:

Acțiunile femeilor se aseamănă cu săriturile puricilor: aceeași hotărâre și aceeași inconsecvență.

Fructul stricat:

Fructul stricat din vreme, se coace mai repede.

Orașele:

Timpul și spațiul nu le poți atinge, marea nu o poți bea, orașele nu le poți întrece în minciuni.

Scriitorul fecund:

N. N. a scris atât de mult în cât e timpul să citească și el ceva.

Proverb Polonez:

Când Dumnezeu a împărțit oamenilor mintea a trecut și pe la prințul Radzivil, dar nu l'a găsit acasă.

Proverb arab:

În fericire oamenii sunt lupi în nenorocire — oi.

Legendă siameză:

Țânțarul presimțind furtuna s'a grăbit să se ascundă sub o frunză de palmier; a trecut furtuna și țânțarul a început să se laude, că dacă nu era el, furtuna ar fi desrădăcinat palmierul.

Tot despre un publicist:

Scriitorul N... este ca o mașină de cusut în care în loc de ac e pusă o peniță.

Întelepciunea și prostia:

Întelepciunea are margine, prostia e fără sfârșit.

Oamenii serioși:

De atunci, am întâlnit în viață oameni de acea, așa ziși foar-

te gravi care 'și perdeau timpul să corecteze gramatici spaniole și care găseau că alți oameni afară de ei nu sunt serioși.

Acei cari au reușit în viață.

Oamenii care reușesc să ajungă ceva în viața lor sunt aceia care au întins mâna, acolo unde ar fi trebuit să dea cu piciorul.

Dragostea adevărată:

Cu dragostea adevărată e același lucru ca și cu apariția spiritelor, se vorbește mult despre ele dar nimeni nu le-a văzut.

Titlu și mai mare:

Reprezentantul micii „mari republici” Geneveze, discutând cu d. de Bouteville care îi striga: — *Știi d-ta că eu sunt reprezentantul Regelui, stăpânului meu? — i-a răspuns: — Dar d-ta ști că eu sunt reprezentantul unor oameni care sunt egali cu mine!*

Culmea liberalismului:

Un revoluționar zicea: eu urăsc atât de mult despotismul în cât mă revoltă până și ordonanțele medicale ale doctorilor.

Popoarele:

Popoarele sunt ca nebunii care 'și sparg mereu mobilierul ca să 'și cumpere unul la fel.

Culese de Dr. I. D.

La moartea mea

Să nu mă plângi iubita mea.
Căci lacrimile tale reci
Și rele cum ai fost tu rea,
Așa cum ai să fii în veci

Ci să te duci la Mănăstire
Cu lacrimile tale reci,
Că nu's în lume cimitire
Să'ngroape dragostea mi de

[veci.

C. D'ISTRIA

Memorii inedite ale contelui Mattachich

3

Traducere de Const. A. I. Ghica

Principele întreprinse o călătorie în jurul lumii și după ce se întoarse, îi se acordă mâna principesei.

Căsătoria aceasta nu convenea de loc regelui, spunea principesa. Din ziua în care m'am logodit, aproape că nu-mi mai vorbea și se purta foarte rece cu mine. Regina însă dimpotrivă simțea o plăcere vădită să stea cu mine de vorbă; îmi descria Ungaria țara ei natală, unde trebuia să stau și unde avea o mulțime de legături sufletești. Am consimțit să mă mărit, căci nu eram de cât o copilă și nu-mi dădeam seama de însemnătatea acestui act”.

Iată ceiace mi-a spus în mai multe rânduri principesa, de oarece ea a negat în totdeauna eu înversunare că s'a măritat din dragoste.

„Prințul a fost atât de indelicat, îmi spunea ea într'o zi, în cât mi-a afirmat după câteva zile dela logodnă, că fusese înamorat la nebunie de mama și că dânsa l-a oprit la timp făgăduindu-i mâna mea”.

Nu că dădea crezare acestor calomnii, dar ea voia să stigmatizeze, așa cum se cuvenea procedeele urâte ale soțului ei.

Nici odată nu se va putea protesta în de-ajuns împotriva unor anumite persoane interesante care învinuiseră pe principesa că a fost necredincioasă soțului ei și că a făcut pe de-asupra datorii.

Ea nu avea de cât 17 ani iar băr-

batul ei 31, când acesta a smuls-o din casa părintească și de-abia după 20 de ani de conviețuire conjugală el a înterznat-o într'o casă de nebuni. Oare

Leopold al II-lea, fostul rege al Belgiei, tatăl principesei Luisa

omul acesta matur n'ar fi trebuit să fie un sfetnic și un tutore acestei copile de 17 ani? Numai faptul acesta

dovădește precis că nu dânsa a fost prima vinovată.

„Din prima zi a căsătoriei, povestea principesa, n'am avut pentru soțul meu de cât un dezgust și o silă nesfârșită. Imediat după celebrarea căsătoriei și când eram pe punctul să părăsesc orașul Bruxelles, am spus mamei că nu pot suporta viața în comună cu soțul meu; am cedat totuși rugămintilor reginei și am consimțit să plec“.

După ce făcură o scurtă călătorie de nuntă, cei doi soți s'au stabilit în Ungaria, în palatul Cobourg la Budapesta.

„Eram frumoasă, o știu, repeta adesea principesa și adoratorii nu-mi lipseau.“

Intr'adevăr, cine vede astăzi pe femeia aceasta cu adevărat măiestroasă, cu profilul clasic și cu trăsăturile nobile, are cu adevărat impresia că se află în fața unei apariții feerice.

Astfel dânsa deveni în curând centrul societății ungare, fiind admirată și răsfățată de toată lumea.

Ii plăcea în deobște Ungaria, unde se simțea cu adevărat în familie.

„Eram plină de viață și nespuse de voioasă, îmi spunea principesa; îmi plăcea să fac glume care, cu toată nevinovăția lor, erau denaturate și interpretate pe dos de gurile rele și de toți învidioșii cari trăiau în jurul meu.“

„Prințul nu avea de loc idei cum să mă conducă. Un lucru mă jignează, mai ales la el, și anume, obiceiul lui de a mă considera ca un lucru al lui, vanitatea de care făcea paradă și importanța pe care o manifesta în fiecare ocazie, pentru a dovedi tuturor că eram a lui, și numai a lui“.

În primii ani ai căsniciei, cumnatul său, actualul țar al Bulgariei, a fost acela care a căutat să exercite cea mai proastă influență asupra principesei. Nutrea o pasiune nebună pentru delicioasa lui cumnată: renunț să descriu procedeele pe cari le-a întreprins ca să-și atingă scopul. Principesa mi-a afirmat că i-a dat într-o zi un pumnal ca să scape de soțul ei.

„Spre a fi a lui a mers și mai departe încă și mi-a oferit bani, mi-a spus dânsa. Cei cari se cred autorizați să mă critice, nu cunosc luptele pe cari am trebuit să le susțin, ca să scap de o societate care mă desgusta“.

Principesa și soțul ei se instalară pe urmă la Viena, unde erau în relațiuni dese cu familia imperială austriacă.

Principesa avea, pentru fosta împărăteasă Elisabeta un respect vecin cu adorația; dânsa o considera ca o ființă de o esență superioară.

(Va urma).

SALAMBO

O pagină din romanul lui Flaubert

Din operele lui Flaubert una din cele mai ceteite dar și cele mai criticate a fost romanul său *Salambo*. I s'a imputat romancierului francez că n'a cunoscut

lăturat o pagină din opera lui Flaubert.

Salambo este fata conducătorului armatelor cartagineze Amilcar. Este o ființă stranie, stăpânită de exaltatul religios. Tânăra aceasta trăește aproape în deplină izolare de restul omenirii și în mijlocul vecinici-

C. Richter: „Salambo“ — o pagină din romanul lui Flaubert,

bine istoria Cartaginei, că sunt multe exagerări, nepotriviri, dar totuși opera aceasta a lui Flaubert va rămâne nemuritoare.

Ea a inspirat și pe pictorii de valoare și nu numai pe cei francezi. Așa pictorul german Carol Richter a prins în tabloul aci a-

lor rugăciuni pentru zeița Tanita, această Veneră a Cartaginei, care apare lumii sub chipul Lunei împărătesei nopței.

Tabloul lui Richter reprezintă pe Salambo apărând în cortul lui Mato, conducătorul armatelor spre a lua înapoi voalul sfânt

al zeiței Tanita care a fost furat de armatele acestui din hramul ei.

Aci ea se întâlnește cu Hicson generalul armatelor cartagineze care fusese luat prizonier și care cu picioarele zdrobite se istovea într'o groapă din apropierea cortului.

„Ridicându-se pânza cortului apărură o fință mizerabilă, care se târa până la picioarele ei și Salambo recunoscă pe Hicson“.

Acest moment din romanul lui Flaubert este exprimat de Richter în tabloul său.

D.

TIE

Cornel Bunie

Mulțumindu-ți, nepoțico,
Pentru scrisul tău frumos
Te sărut frumos pe frunte;
Iar acolo, sus la munte,
Traiul fie-ți dragăstos.

Să trăești ca îngerașii,
Tu și cu părinții tăi,
Iar la carte mititico
Și de-apururi frumușică,
Să fii pururi tot întâi.

Să ne vîi tot sănătoasă,
Mai sglobie de cum ești.
Și cu vocea ta frumoasă,
Păpușică inimoasă
Iarăși să ne 'nveselești.

Până atunci petrece bine,
Timpul ță-l a nu fi trist,
Iar venind la noi acasă,
Ca o zână dragăstoasă,
Să ne cânti ca un artist.

D. C. Panaitescu

Insemnările unui trecător

Oare stăpânirea, pe care o câștigă din ce în ce mai mult „moda“ asupra femeilor, nu e o pierdere însemnată pentru feminism?

* * *

Se tot critică — uneori cu a-

tât mai violent, cu cât violența pornește din mai ignobilă fățarnicie — că fata de azi nu mai are, vai, pudoare.

Cred că aceasta e o lipsă de bun simț a așa zișilor revoltați.

Ceeace, într'adevăr nu mai e azi, nu mai „găscuțița“ de altă dată, — acea factice ingenuă virginală.

* * *

Numai anume închirciți în vocabulare reduse nu știu să facă deosebire între virtute și pudoare.

Virtutatea e imuabilă.

Pudoarea variază după timp și loc.

* * *

Cunosc un nou tip de femei cinstită. E aceia, care vrea să seducă. E femeia, care ca să țină cât mai legat pe bărbat, sau pe amant, filtrează, jonglează, glumește cu oricine, împrumută toate metodele exterioare ale

demimondenei, în fond însă e femeie cinstită.

* * *

Mi-ași îngădui să cred, că 60 la sută dintre cititorii români au citit frumosul roman al lui Balzac, „Père Goriot“ (în românește e tradus „Moș Goriot“) Ei bine, romanul acesta, așa de vechiu, așa de bun, așa de apreciat și mai ales așa de faimos literar, fost cenzurat în Bavaria.

Scriitorul german, care l'a tradus în nemțește în anul 1924, a fost condamnat și romanul confiscat.

Auziți „Père Goriot“ confiscat!

Mă gândesc la unii dela noi cari tremură de indignare când autoritățile se luptă cu infecta publicație în fascicule asupra vieții lui Terente.

Trab

DESONORAT

— Urmare și sfârșit —

Cine și-ar fi putut închipui vre-odată, ca un tânăr care pornește pe cărarea vieții cu atâta sorți de isbândă, să se poticnească deodată în drum și să-și frângă gâtul pentru totdeauna, scăparea ne mai venindu-i de nicăeri!

Se mira el singur de patima ticăloasă a jocului de cărți, care-l prinse cu atâta putere în ghiarele ei veninoase.

Cum de s'a făcut de n'a avut atâta putere de stăpânire și s'a lăsat condus fără cea mai slabă împotrivire, pe un drum atât de prăpăstios, care i-a adus desonoarea!

Da! Desonoarea! Era un om iremediabil pierdut, un om fără onoare.

Onoarea—onoarea de militar — la care ținuse atâta, n'o mai are astăzi, a dispărut ca prin farmec pentru totdeauna, cum dispărea fără urmă, fumul împrăștiat de vânt.

Nu-i vine a crede, dar cu toate astea e foarte adevărat!

Da! E cel mai mare ticălos, cea mai mizerabilă făptură de pe pământ!

Cum de s'a îndurat să-și bată joc așa de amar, de acea ființă care-l adoră, de acea ființă atât de sfântă, atât de curată și nevinovată—mama copilului lui!

Nu! totul s'a sfârșit de acum înainte! Iar fi peste puțină să-i mai stea în față, s'o mai privească drept în ochi, când a avut curajul s'o mintă cu atâta nerușinare!

Nu! Mai bine moartea de o mie de ori, decât să fie silit a ceti în privirea ei, cumplita lui vinovăție!

Și cu un gest hotărât, Cadi-cescu trase saltarul biurolui și scoțând din el un revolver mic, prinse a-l examina cu atențiune, când un sgomet ușor făcându-l să tresară speriat, se grăbi să-l

pună îndărăt la locul lui, închizând cu repeziciune săltarul.

După o clipă însă, văzând că totul a reintrat în liniștea obișnuită, cu o mai mare hotărâre trase din nou săltarul și luând revolverul în mână, îl împinse cu sânge rece, continuând să privească cu stăruință, fotografia ce-i sta în față.

Câteva minute nu-și ridică privirea de pe chipul aceleia ce-i era atât de dragă, apoi oftând din adânc, se ridică cu bruscă pe de pe scaun, făcând câțiva pași prin odaie și întorcându-se îndărăt spre birou, se așeză din nou pe scaun, ridică cocoșul revolverului și aștinându-i țeava de tâmpla dreaptă, trase cu putere trăgătorul.

IV

Moartea violentă a lui Vasilișcă, a anunțase telegrama ce primise. Biroul și oare-l pusesse grăbit pe drum.

Sesise în Tg.-Neamțului însă, tocmai a doua zi după înmormântarea.

Durerea ce-l stăpânise tot drumul până la Neamț, nu se poate descrie, când telegrama nu-i explicase nimic, din conținutul ei, neputându-se desluși cauza care provocase dezastrul.

În fața scrisorilor însă, care nu puteau minți, odată ce conțineau destăinuirea sinceră a unui suflet hotărât a trece pragul veșniciei, problema se deslega de la sine.

Dar vai cât de amară deslegare!

Patima ticăloasă a jocului de cărți, curmase firul vieții unui tânăr, cărui nu-i lipsise nimic ca să fie cu adevărat, cel mai fericit om!

Jucase la nebunie! Și odată ce patima jocului îl înlănțuise în brațele-i veninoase, otava își făcuse efectul.

Judecata îl părăsise cu totul și parzând mereu, într'un moment de uitare de sine, puse mâna în banii Companiei și-i perdu pe toți la joc.

Rezultatul fu hotărâtor.

Desonoarea și în urmă sinuciderii, ca cel mai sigur mijloc de a se sustrage justiției omenești!

Ion Holban

Isuse!..

*Pe Golgota te-au răstignit, Isuse,
In carnea ta piroane au bătut,
Ți-au dat oțet cu fere de-ai baut,
Necredincioșii vremilor apuse.*

*Ți-ai consumat durere a și-ai tăcut
N-ai blestemat, ci buzele-ți aduse
Spre rugăciune, către Tatăl spuse:
— „Iartă-le lor, căci nu știu ce-au
făcut!”*

*De unde-atâta har de bunătate
Isuse blând, lumină din lumină,
Avut-ai tu, de le-ai iertat pe toate?!*

*Căci astăzi nimeni crucea nu o
poartă,
„Poporul tău” în silă se închină,
Oamenii răi—și nimenea nu iartă.*

Zefir-Trivale

Noutăți filatelice

O expoziție filatelică internațională va avea loc în cursul anului 1926 la New-York. Lucrările preparatorii au început de curând sub conducerea unui comitet provizoriu constituit din cei mai talentați filatelști pe care îi posedă uriașa metropolă americană. Din 1911 aceasta este numai a doua expoziție într'un interval de 15 ani. După cum se vede americanii nu prea sunt în notă cu manifestațiile filatelice.

La Cristiana va avea loc de la 19 la 28 Septembrie prima expoziție filatelică internațională. Ea se află patronată de regele Haakon VII-lea și sub președinția d-lui W. Johnsen, președintele celui mai important club din Cristiana. La această expoziție se vor putea expune colecțiuni din toate țările și conti-

nentele. Pentru orice informațiuni a se adresa: „Rolf L. Be-reutzen. Kirkegøten 6. a. Cristiana Norvegia”.

Iugoslavia a emis de curând o nouă serie de mărci cu efigia regelui Alexandru. Această serie de mărci este imprimată în Anglia într'un număr considerabil de exemplare.

Iată valorile: 20 parale negru, 50 parale brun, 1 dinar roșu, 2 dinari verde închis, 3 dinari bleu, 5 dinari brun deschis, 10 dinari violet, 15 dinari oliv, 20 dinari oranj, 30 dinari verde deschis.

Portugalia va emite la 11 Septembrie 1924, o foarte frumoasă serie de mărci pentru comemorarea celebrului poet portughez Louis Camoens, autorul nemuritoarelor poeme „Luisiadele”. Când vom vedea și la noi mărci cu efigia lui Alexandri sau Coșbuc?

Costa-Rica „The Stamp Collector” anunță în curând apariția unei serii de mărci comemorând anexiunea districtului Nicoya la Costa-Rica.

Seria va fi astfel compusă:
1 c. Roșu, bucăți 200.000;
2 c. Lilas, bucăți 200.000;
5 c. verde, bucăți 200.000;
10 c. Galben, bucăți 100.000;
15 c. Bleu, bucăți 100.000;
20 c. Negru, bucăți 75.000;
25 c. Chokolat, bucăți 50.000.

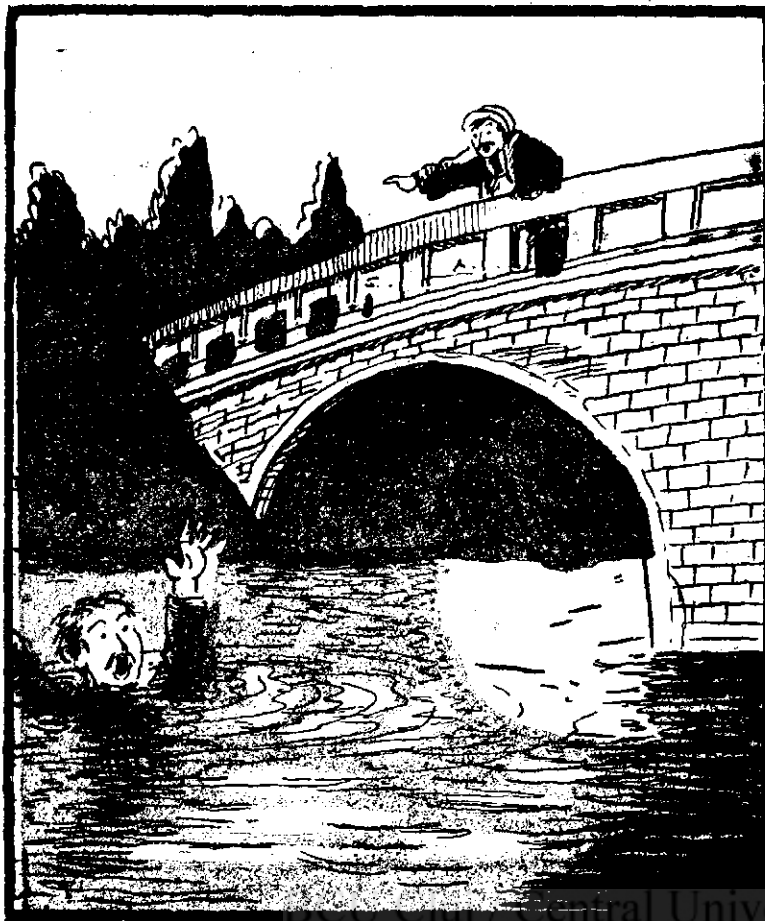
Guatemala. Guvernământul din Guatemala a comandat un nou stoc de mărci în Anglia. Cea mai mare parte din mărcile în circulație s'au epuizat la administrația postelor și din această cauză transporturile au posta au stagnat considerabil.

Ionel Trif.

NOUILE PREMII FILATELICE
ALE
UNIVERSULUI LITERAR
— Pe luna August 1924 —
CUPON No. 4.

Un salvator pretențios

Om respectabil

— Ajutor!... mă 'nec!...
— Acolo apa e adâncă tare, treci mai spre dreapta că sar eu să te scap!...

— Domnule sergent, te rog!... Ceva mai multă discreție... sunt foarte cunoscut în cartierul ăsta.

Literatura Indiană

PRASADA

(Sau poema poemilor)

(Din limba sanscrită în franceză de Louis Jacolot (în românește de Mircea B. Căciș))

Nu sunt decât rele de așteptat într-o țară în care domnește nedreptatea.

Omul prefăcut se schimbă pentru a putea trece drept om de bine; el se aseamănă cu oțetul peste care oricât amestec de miere, de mosc ori de candel am turna, nu pierde nimic din acrima lui.

A arăta cuiva prietenie pentru ca în dos să-l criticăm, înseamnă a sufla cald și rece, ori a amesteca otrava cu ambrozie.

Mama noastră trebuie să fie dreapta, părintele nostru adevărul, femeia noastră compătimirea, copiii noștri îndurarea, iar prietenii noștri bunăvoința; această înrudire ne va susține în viață și ne va îndruma în totdeauna pe calea cea bună.

Bucuriile temporare trec ca un vis, frumusețea se vestejește ca o floare; viața cea mai lungă dispore ca o lumină; existența noastră se poate compara cu una din acele bășici care se formează la suprafața apei.

Bunurile temporare sunt ca valurile dela suprafața apei; tinerețea trece ca o umbră; bogățiile dispar ca nourii, pe cari îi poartă vântul, virtutea singură merită atenția noastră.

Să nu uităm că, moartea ne urmărește — asemenea tigruului — pentru a ne lua fără de veste; boalele sunt cei mai înverșunați dușmani ai noștri; bucuriile din această lume se pot asemăna cu un vas spart din care se scurge fără încetare apa, pe care am turnat-o până acolo unde trebuia să fie gol.

Mai curând putem smulge o perlă din gura unui crocodil, decât să facem ca prudența și înțelepciunea să fie regula după care să se conducă regii.

Orgoliul, aroganța, plictiseala, zgârcenia, mânia, cruzimea, pasiunile rușinoase, sunt acele vicii cari fac pe om disprețuitor; sfatornicia, resemnarea,

omenia, blândețea, compătimirea, pornirea de a face bine pentru rău, dragostea pentru aproape, cumpătarea, cinstea, curățenia, înfrânarea poftelor, devotamentul conjugal, iubirea de adevăr, bunătatea, citirea cărților sfinte, fac pe om onest și stimat.

Arătând prietenie celui fericit și ocotindu-l când e în nenorocire, înseamnă să imităm purtarea curtenilor cari se tem de dragostea aceluia cari îi întrețin atâta timp cât sunt în plină bogăție și îi părăsesc îndată ce înclină spre ruină.

Să uităm faptele bune și serviciile aduse, îndată ce au fost îndeplinite.

Visul, sufletul femeii și natura regilor sunt trei lucruri pe cari nimc nu se poate lăuda că le cunoaște.

CEREȚI

la toate librăriile

Călătorie în Suedia

de STELIAN POPESCU

— PREȚUL LEI 20 —